

CLARINET

Aquesta Revista - és llarga de vista.

GALERIA D.E MÚSICS GIRONINS

15 Cts.

EN JOSEP CANTÓ

Clarinetades

A L'ENTORN DEL MATRIMONI

RA que hi ha un patim-patam de casaments i prometatges que fa venir xaliveres; aprofitaré la ocasió per a parlar una miqueta d'això que'n diuen matrimoni.

Però jo no vull parlar del matrimoni com ho fa un tractat de Dret Natural, sinó que vull mirar-me'l des d'un altre punt. No consideraré pas el matrimoni tal com hauria de ésser, sinó que parlaré d'ell tal com en realitat és.

Deixo per sabut que per haver-hi matrimoni és precis un home i una dona; un sacerdot que els beneeixi; uns quants testimonis, etc., etc...

Com he dit, mirarem la part pràctica del matrimoni i encara triarem una petita mica de aquesta part, doncs això del casament és un cas molt llarg i hauriem de menester, per a parlar-ne detingudament, una mar de tinta i encara no en tindríem per escriure el pròleg.

I per a mi, lo més interessant del matrimoni és de si és un bé o és un mal. An aquí hi ha el *quid* de la qüestió per tots els que som solters de naixement. Ja ho diu l'adagi: *antes no te casses, mira lo que hasses*; però aquest adagi ho diu tot i no diu res.

Si tot home i tota dona fos com caldria, naturalment que el matrimoni seria un estat més envejable que l'Estat espanyol, però ja és conegut que no tothom és com cal, sobretot les dones.

Com saber, doncs, si el matrimoni és un bé o és un mal? Ens hem de contentar amb l'atzar? Havem de ficar-nos en un lloc sense conèixer els seus contorns?

Si hi havessin casaments a proves, tot estaria solucionat; però sabem que no poden existir. O solter o casat; és joc de poques taules.

Una de les solucions que hi veig, fóra preguntar an els que ja porten la creu del matrimoni si els hi pesa gaire. Fer una estadística que ens dignés el número de matrimonis feliços i els d'infeliços i amb senzill càlcul aritmètic podríem resoldre el problema.

Però aquesta solució no donaria resultat, perquè no hi ha cap dona ni cap home que renegui del seu company de cople, doncs ningú vol que sigui dit que ha pres gat per llebre.

No fa molt, vaig trobar un meu amic que feia un parell de mesos s'havia casat; duia una esgarrinxada al cap del nas. Li vaig preguntar

la causa d'aquella esgarrapada i va dir-me s'havia fet amb l'anell, somniant. Al cap de vuit dies, vaig saber per la pentinadora de la dona del meu amic, que's batien a tort i a dret per qualsevol futesa. I en canvi eil em posava la seva muller fins a les estrelles.

Lo de l'estadística tampoc donaria resultat.

El matrimoni és, doncs, una aventura.

L'única llum que hi ha sobre l'assumpte aquest, la trobo en els adagis: *antes no te casses, mira lo que hasses*; home casat, burro espatllat.

GERIÓ

Les nostres converses

AMB UNA SABATA VELLA TROBADA
AL MIG DEL CARRER

RODANT per aquests carrers de Girona boi mirant balconcs i finestres per si veia alguna beutat que m'alegrés el meu esperit que'l tenia lassat de no fer res, ensopeguí amb un bulto

que de poc més me fa caure tan llarg com soc.

Miro el què era i veig una sabateta esbocinada que per la seva fesomia semblava havia sigut calçada per una de les nostres elegants. Era de *charol*, molt petiteta, talons llargs i prims.

M'en vaig volguer convèncer de qui era aquella sabateta i sostinguérem ella i jo la següent conversa:

—Dispensi, donya Sabata, que l'hagi trepitjada. Estava mirant enlaire i he ensopegat amb vostè.

—Ja està dispensat. Al fi i al cap, nosaltres hem vingut al món per ésser trepitjades i ja tenim pell morta de naixement.

—Si que té raó.

Vostè devia ésser molt maca quan era jove?

—Més de lo que vostè es creu. Era la sabata del peu dret de la filla de cân... i era tant lo que m'estimava aquesta dameta que fins un dia em va fer petons.

—Aí, ai!, petons a vostè?

—Sí, no veu que jo li feia fer un peuet com un pinyó? Sempre ho deia quan m'agafava i m'ensenyava a les seves amigues: Aquestes sabates—deia—són una monada.

—Miri que tal. No ho haguera dit mai de la *Carmen*, això. Jo me la creia menys. . . què li diré?... menys presumida.

—Ai, jove! Està ben fresc! Avui no n'hi ha de noies que no ho siguin de presumides.

—Com ho sap vostè, si solament coneix a la seva ex-mestressa?

—Prou que ho sé. No veu que jo m'enraonava amb les demás sabates que calçaven els peus de les amigues de la meva ex-mestressa que diu vostè?

A vegades erem vint sabates que ens enraonaven. Miri, un dia en el ball del Casino erem una barbaritat; i totes ens deiem coses de les nostres mestresses.

—Aixís vostès deuen conèixer moltes vides i miracles de les noies?

—Ja ho crec! I que ens fem verdaders panxons de riure. Jo conec a una sabata que m'explicava lo que feia la dameta que calçava per a ésser alta. Miri: es feia clavar gomes an els talons i a dintre la sabata on descansa el taló del peu s'hi posava un grapat de draps ben farcits i aixís guanyava dos o tres centímetres més a costa de sofrir i exposar-se a rebre un compromís h.

—Quina ocurrència!

—Ui, i com aquesta, moltes i de pitjors encara. Si vostè en lloc d'ésser noi, fos noia, li diria coses que, cregui'm, n'hi ha per riure. Però el faria tornar vermell.

—Nc, no, ja les pot dir.

—Ca barret! No li diré de cap de les maneres. Solament li recordo que avui de noies, no n'hi ha quasi cap que no sigui tota un poema.

—Ho tindrè present. Bé, donya Sabata, dispensi de la molèstia.

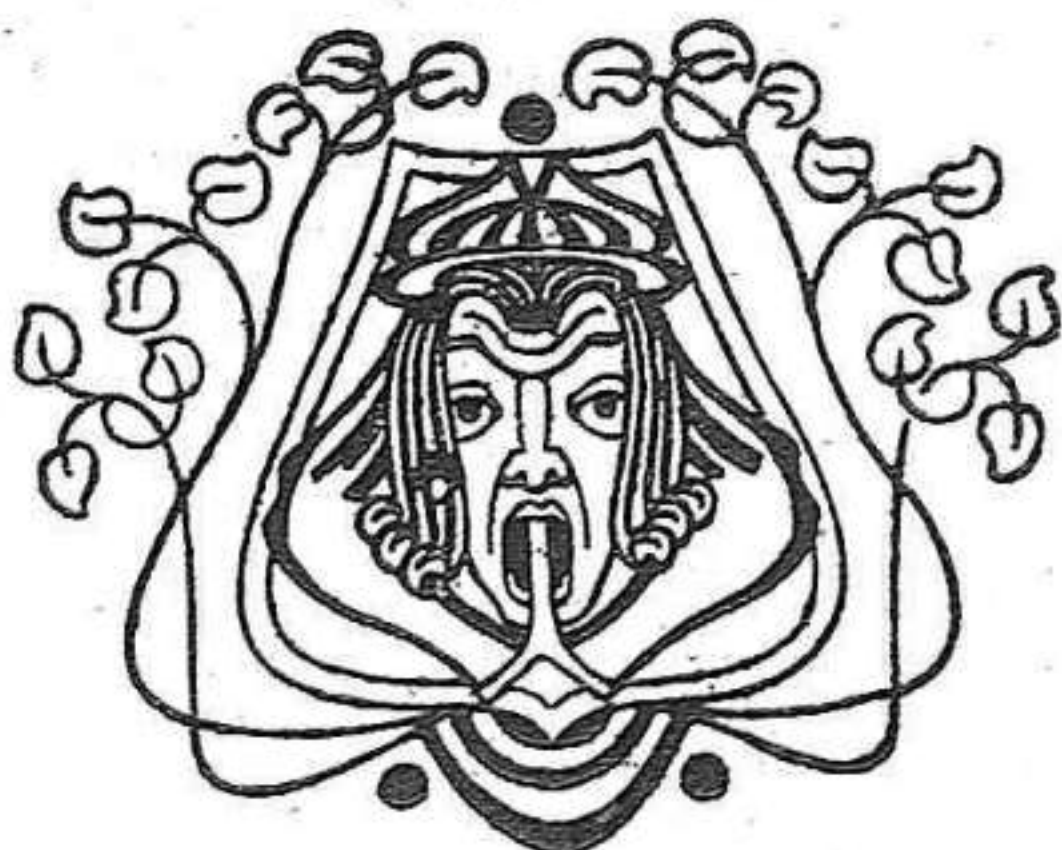
—Vol callar?

—Passi-ho bé.

—Igualment.

I vaig anar cap a casa per a fer aquestes quatre ratlles, pensant amb lo que no m'ha volgut dir la sabateta del peu de la *Carmen*...

CLARÍ

Mitges tintes

DISCA Catal... ai! ja no'm recordava que era en la ciutat quieta, tranquila, ja no pensava que podia despertar als meus conciutadans del son dolç [que eternament [gaudeixen; és necessari que seguim la corrent sense desentonar ni una mica de l'ambient general; a la nostra ciutat no li convenen crits; alguna vegada alguns atrevits, caps calents i esbogerrats ja ho han provat de sortir-se dels límits de la prudència, s'han quedat sols, ben sols, amb la seva temeritat.

Lo que més escau a la nostra Girona i més ben dit als seus ciutadans, són les mitges tintes; aixís no hi ha res estrident i els sentiments placenters no frisen: aquí els diaris ja poden defensar a Catalunya, però per no despertar rezels s'han d'escriure en castellà; també es poden aixecar senyeres, però les més adequades seran com la del carrer Nou, una bandera espanyola i al cap davall, que en prou feines es vegin, les barres catalanes; alguna vegada, això sí—sempre són els més temeraris,—han aixecat alguna senyera barrada amb lletres que diuen *Fe, Pàtria*, però sempre sols han sigut lletres; lo que no es pot intentar ni tan sols pensar-ho, és cantar el nostre Himne nacional. Es feririen tantes susceptibilitats! Es tan bonica la vida amb tanta beutat!

Doncs, no altereu el silenci, la quietud, el repòs... és un consell que us dona en

XERINGA

A l'Excm. Ajuntament de Girona

PERQUÈ LA VELLA NO FILA

El dilluns per llurs difunts la vella no fila.
 El dimarts pels massa farts la vella no fila.
 El dimecres el ... li llepes la vella no fila.
 El dijous té els dits tous la vella no fila.
 El divendres té els dits tendres la vella no fila.
 El dissabte cuina i pasta la vella no fila.
 El diumenge en filaria si en fos dia.

Evocació

SETMANA Santa: Setmana de misticisme i reculliment. Hom se li presenten en la ment aquelles processons tan de la diada i alhora de l'ambient gironí. Se ens presenta en la nostra ment la grisor de la processó nocturna del Dijous com la visió de dues fileres, movedisses i tortuoses, de ciris encesos que avancen cap al misteri; i a les nostres oïdes arriben els sons de cada any en tal dia, d'aquells sons tan opacs i commovents, que apar tinguin autenticitat de l'època que rememoren.

Per aquesta diada, com per totes, la nostra ciutat guarda el seu ropatge o, millor dit, el seu caient típic.

Per aquests dies Girona pren un aire de dol que emmarca el cel amb llur paisatge.

Els carrers tenen un aspecte tristoi: en el trepig dels vianants, s'hi nota la gravetat del misteri de la Passió i Mort de Jesucrist: la vestimenta negra dels visitants de Monuments—clàssic capell de copa-alta, en els cavallers, i mantellina, en les dames—, l'albor de les randes que ixen com ferint-nos els ulls... Tot té el caràcter de la mística diada, tot...

En l'aire encalmat no hi vibren les campanes de les nostres esglésies, aquestes campanes sonores que els altres dies i a tota hora expandeixen per l'aire les seves veus metàliques; avui, emmudeixen i resten lligades, retudes potser pel martirilogi del Senyor...

Hom, un poc escèptic, en aquests dies fa meditació... Fa meditació davant uns preuats boixos evocadors i impregnats de sentor dels últims i dolorosos passos de Jesucrist per la terra dels pecadors: fa meditació i resta aclaparat davant de la Mort...

Nit. Vestes i creus i atributs torturadors: fresseig de soldats de vestimenta exòtica i estrafeta: sons de flauta i tambors esfereïdors: farors de ciris oscilants... Descubriu-vos, que passa el Martiri del Salvador!

K. XISTE

XXVIII DE MARÇ DE MCMXXVIII.

HEM viscut la Setmana Santa d'enguany. Dies bells la majoria, han sigut aprofitats per nostres elegants per a lluir la mantellina i la teja.

Un fregadís de seda ha sigut la característica dels dies Sants.

Enguany, la Setmana Santa ha sigut lluída com mai.

COM diguérem en el número passat, el «Girona Tennis Club» ha celebrat la Festa de Campionat amb tota solemnitat.

Han quedat campions En Quimet i la Mercè.

En el partit de parelles mixtes, foren vencedors Maria Pérez i Pepe Audouard.

Felicitem a tots a la vegada.

En el Hotel del Centre, celebraren un banquet íntim, en el que hi assistiren nombrosos socis de la esportiva entitat.

La digestió, la feren an el Casino, rendint homenatge a Terpsícore.

L'escala que'ns duu an el Centre Catalanista, aviat semblarà el cine.

Hi ha cada festeig, que fa clucar la vista.

Recomanem als senyors que viuen an aquella casa, vigilin una miqueta més llurs minyones de servei.

QUINS són els dies que's veuen les pintes més grosses?

—Els de Setmana Santa.

EN l'àpet celebrat pei «Girona Tennis Club» a l'Hotel del Centre, hi assistí una Lolita que vestia un luxós trajo color *kikarakie gallina*.

Rebé moltes felicitacions la nostra Lolita per la elegància que gastava i entre elles pot contar-hi la nostra que és la més sincera de totes.

PROU s'ho pensaven la Maria, aquella forestereta de Barcelona qui visitava *monuments* amb la Carmelita, no hi havia cap entremaliat del CLAR I NET que se les escoltés quan parlaven d'aquesta manera en el portal de l'església de les Beïates:

—No'n conec cap dels que fan el CLAR I NET i tinc por por que m'hi posin qualsevol cosa, perquè no sabent qui són aquests joves, puc fer alguna tonteria distretament i... ja he rebut.

—No tinguis por—deia la Carmelita de Santa Clara; —mentres no et vegi el ximplet d'en... (aquí el nom d'un nostre company) no t'hi posaran.

Ja veu, doncs, Carmelita com s'ha equivocat.

El *ximplet* del nostre company, no hi era, però n'hi havia un altre.

Veritat que no s'ho pensava? Som tremendos!

□

AQUELL procurador de Santa Coloma, diu que's va enfadar tant i tant perquè nosaltres ens havem ocupat d'ell. Diu que buscava a tort i a dret, a l'autor de la *guspira*, però noi, és una agulla en un paller.

Si és veritat que se'ns ha enfadat, ho sentim, però és allò de no poguer plorar.

Li repetim lo del darrer número, encara que vostè digui a les dametes que estima tant a Girona que no se'n sap estar de venir, li preguem pel seu bé, que no vingui més per aquí. Vostè sap una cançó, i nosaltres una altra

□

L'ex-secretari dels Jocs Florals i *gentleman* del Casino i entusiasta catalanista del Centre, En Josep M.^a, és un devot fervorós de les *belleses* musicals de la dolça Itàlia.

O sinó que ho diguin En Vila i un seu company que estaven, dimecres a dos quarts de dues de la tarda, amagadets, mirant com En Josep M.^a saludava i escometia reverenciosament a dues de les belleses que'ns ha portat la companyia Granieri.

Ah, signori!

□

A que no dirien quin balcó és el més *currido* de Girona?

—El de can Massaguer, perquè del carrer de Ciutadans arriba fins al de Sant Josep.

□

ELLA estava al balcó esperant que passés el seu enamorat.

Era el dijous de la setmana passada. Dijous Sant. Esperava que passés per a baixar i poguer dir-se coses a cau d'orella.

I ell no passava .. havien tocat les quatre i no venia... els demés dies ja feia més de mig quart que parlaven.

Però ella estava convençuda que vindria... S'estimen tant...

Tocaren un quart de cinc, dos quarts, tres, i no venia... Però la Maria encara estava recolzada a la barana del balcó de casa seva, d'aquell balcó gentil com ella i petit com un niu de rossinyol. Feia una hora que s'esperava i no n'estava cansada. Es tan bell esperar lo que ella esperava...

Es feia fosc: el sol estones ha era a jòc; el vent s'havia enfredolit i la Maria del balcó de la Cort Reial encara esperava...

Tocaren les set i després de fer un esforç se'n anà cap dins, tancant el balcó, i mirant a través dels vidres al carrer...

La Maria, n'estem segurs que passava ànsia. «Què li haurà passat? es devia dir. Ell, m'estima massa per oblidar-me. Si no ha vingut, és perquè no ha pogut».

I no sopà, no, la Maria. Bé, ho sabem nosaltres que no tenia gana.

Eren les nou de la nit, s'arreglà i sortí amb la se-

va germana per a veure... la processó. I es trobaren:

—On t'has ficat—li digué ella—aquesta tarda?

—On eres—digué ell—aquesta tarda?

—Al balcó. M'hi he estat fins a les set.

—Doncs jo he passat a dos quarts de quatre.

—Doncs jo, poc rato després, devia sortir.

—Com no t'he vist he cregut aniries a visitar monuments i per això t'he buscat tota la tarda per les esglésies.

—I jo m'he estat tota la tarda al balcó amb ànsia.

—I com que era Dijous Sant, m'he acabat de creure que no volies festejar.

—Home, quin mal fem?

—Ah! res, res...

□

SABEU qui es casa?

En Quimet, aquell jovenet de 65 anys i pico que tenia llogada una fàbrica de farines de Salt.

Diuen que ella és una tortosina.

Per ara no podem dir res més.

□

TAMBÉ se'ns casa En Lluís, el farinaire de Banyoles bastant conegut per la *gente bien* d'aquesta ciutat.

Ella és una «polla» de 20 anys.

No sabem res més, tampoc, i per consegüent, mutis!

□

FIRMADA per una «Enriqueta del carrer Nou» rebem una carta en la que se'ns demana el nostre parer i consell en el cas que la dita Enriqueta es troba.

Diu que té tres *novios* contents i enganyats i ara no sap com fer-ho per desempellegar-se'n, perquè tem que se li descobreixi la trama i els tres joves es revengin. Què farien vostès del CLAR I NET?—diu ella.

Però l'Enriqueta no sap que nosaltres no som consellers; ens manca experiència i temem encaminar-la més malament encara de lo que va.

No obstant, sàpiga la nostra Enriqueta, que a Barcelona hi surt un periòdic titolat *El Hogar y la Moda* en el que hi ha una secció dedicada an aquests romanços. Allí, hi ha una *Dra. Fanny* que la treurà de dubtes i ho farà en castellà perquè ho entengui millor.

És l'única cosa que li volem dir. La *Dra. Fanny* entent amb tonteries semblants i si li consulta el seu cas, a més de donar-li consells gratis, li farà un favor: li donarà teca per embrutar paper que és la seva feina.

□

ES veu que s'acosta l'estiu, i això de les samarretes ja va de baixa.

Que ho digui, sinó, la *Carmen*.

Ella prou que'n tenia a la seva disposició de samarretes durant l'hivern que havem passat, però com hem dit, en el temps de la calor no hi ha voluntat que aguanti el dur samarretes... i la *Carmen* les ha deixat.

I diguem això, perquè hem sabut que un militar li demanà relacions i ella li digué tenia *novio* i aquest segons diuen és un *tira llries*.

□

EL partit de campionat de tennis jogat per la Mercè Coll i Dolors Matas, fou arbitrat per En Luis Audouard.

Ho trobem molt desacertat.

Nosaltres en qüestions d'imparcialitat, creiem s'ha d'ésser més escrupulós que una beia. I no pot ésser imparcial ni En Luis ni ningú quan judica el joc de dugues belleses, puix l'amor és cec i qui sap si En Luis... etc., etc., perquè vaja aquells «molt bé» que deia... pleguem, pleguem.

□

L'elegant i bella Maria de la Ronda d'En Ferran Puig la galanteja un guapo y bizarro artillero.

□

HEM sabut que uns quants joves estudiants, corrents a la processó, repartien garrofes embolicades amb paper fi, a les nostres damiselles. Potser eixos joves ja anaven massa tips i repartien les que les hi sobraven.

□

NIT de Caramelles, nit d'alegria.

En aquesta nit, hem vist els ulls divins de la nostra simpàtica Dolors; hem sentit les rialles i aplaudiments de les hermoses cosina i germanes Pérez; en un balcó les germanes Audouard l'han adornat de bellesa i joventut, i havem vist també com les flors del balcó han reverenciat la formosor de les germanes Carreras.

Tot per què? Els nostres amics, el nostre gran Jordi; En Matas, al qui envegem la seva veu; l'Ignasi; En Laporta, que sempre mirava les finestres; En Campmany, l'amic d'altura, i En Ribas, anaren a fer les caramelles a totes elles.

I obsequiats per totes aquestes flors divines, finiren aquella nit d'alegria cantant sota un balcó on no sols foren saludats per les fresques rialles de la xamosa Ramona i de les mirades de la gentil Clara, sinó que un simpàtic matrimoni obsequià als nostres amics amb un suculent rissol.

Els de CLAR I NET ens sentim joiosos de veure com nostres amics saben tenir alegria i de com han estat obsequiats per tantes deliciosos senyoretetes.

□

DIES passats, unes hermoses joventetes passejaven per la Rambla i un cop foren en un extrem de la mateixa, sota el conegut balcó de la *Consuelo*, caigué del cel una manderina que de poc més, fa blanc en un dels caparrons de les nines que hem citat.

Després del natural surt, les víctimes miraren de on baixaven les manderines i vegérem foren tirades per aquelles dugues «gorreros» de Sant Feliu de Guixols que segons tenim entés en aquesta ciutat hi pilotegen molt.

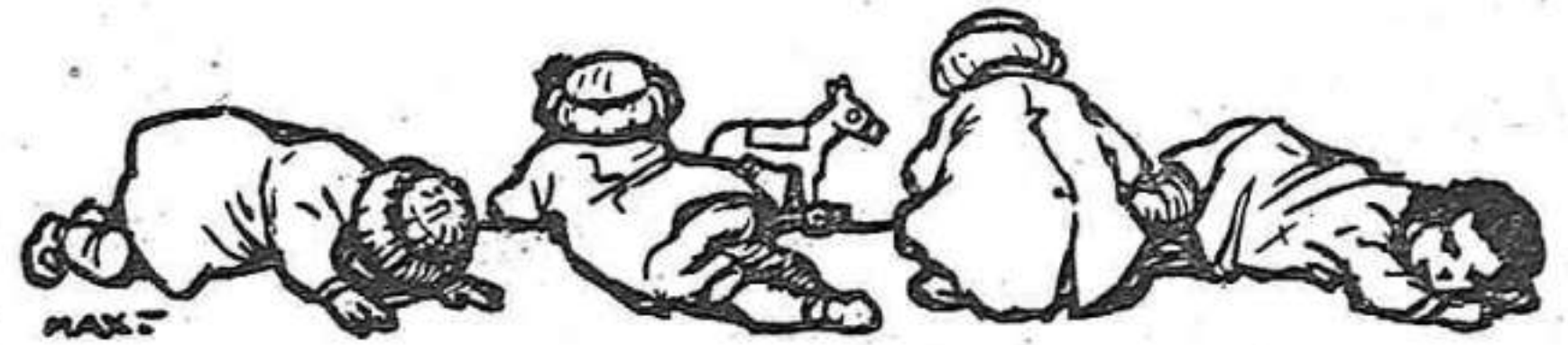
Vagin amb cuidado, o sinó els hi clavaran la multa.

□

DILLUNS de Pasqua, marxà a la comtal ciutat la deliciosa Paquita. Nosaltres l'hem trobada a faltar, perquè les seves mirades i rialles que florien per les nostres voltes, junt amb les amigues, ens alegraven i captivaven. Però algú, va enyorar la més

que nosaltres, perquè segons havem indagat, dimarts marxà un jove amic nostre a Barcelona.

No sabem el que passà, mes a la nit ell tornà, tot trist... no sabem si és perquè no va veure-la o bé si tingué algun desengany. Paciència Cu... que tot lo bo es fa esperar.

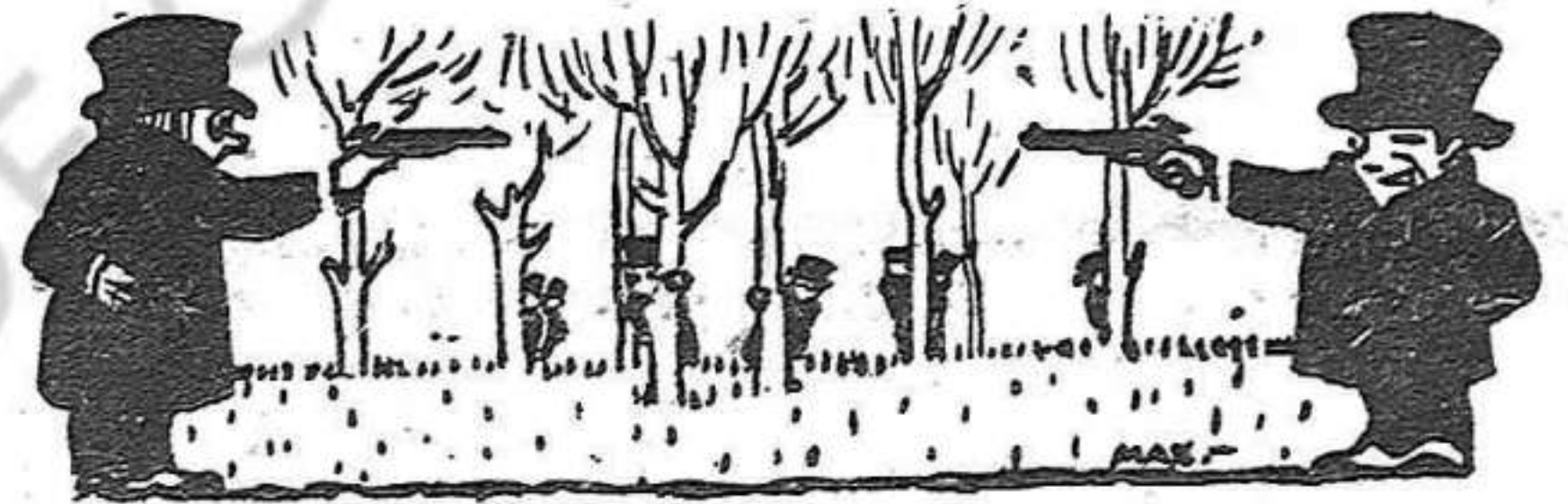

La lliçó de la llacuna

Tersa i nítida llacuna
on s'hi emmiralla la lluna
i somriguent les estrelles
miren si encara són belles.
Llacuna plena de joies,
de blanques margaridoies:
quan la goja de cos nu
de blanca pell que lluu
la dels ulls de cel més blau,
mirada la més suau,
estigui en contemplació,
explica-li la lliçó

del silenci i la quietud,
de misteri i fortitud,
dels ocells els seus amors
i de les flaires, les flors.
I si t'escolta plascent
digues-li amorosament:
Tu la goja de cos nu
de blanca pell que lluu,
la dels ulls de cel més blau,
mirada, la més suau,
un nítid i tendre amor
suspira per tu amb dolçor.

BERNAT

Tatarit-Tataret

ALLÓ de que Espanya era el país dels atrassats ja ha passats a la història. Des del pròxim dia 15 que, en un clucar i obrir d'uils, ens posarem al nivell dels països més adelantats.

—A què obeirà això?—us preguntareu segurament, amics llegidors.

Senzillament: a que el Govern ha acordat, des d'aquell dia, avançar en 60 minuts l'hora oficial...

I aixís, Espanya, anirà *siempre p' alante!*

□

AL pobre d'En Fot-li-fregues, sempre n'hi han de passar de fresques.

Quan passava la processó del Divendres Sant, una vesta li donà un grapat de garrofes; i de passada li digué algun requiebro.

Noi, nosaltres no trobem paraules per alabar a l'autor d'aquest acte de misericòrdia: atipar a qui té fam.

□

I ara que parlem d'aquest succés, hem de dir també, fan córrer com a cert, que la bondadosa vesta de les garrofes li estirà la barbata.

Això ja no és tal com la llei de Déu mana.

No ho aprofitem pas, i menys essent la víctima el pobre Font, que com havem dit alguna vegada, té la barra molt grossa, i estirant-li podria succeir que seguís la barbata i... *vamos*, se li veurién masses coses!

QUEDÀREM més que admirats al veure del modo com representaren «Lo Ferrer de Tall» en el Círcol Catòlic d'Obrers, el dilluns de Pasqua.

No podíem demanar més als joves aficionats de la societat esmentada.

La Srta. Gutiérrez, l'Alsina, En Soler, En Clarà, En Torrellas, En Saguer; En Comas... tots, tots esti-gueren a l'altura de lo bo.

El públic nombrosíssim, ocupava del tot el local. Molts foren els que no pogueren entrar.

Molt bé; avant amics!

□

LA «Juventud Tradicionalista» (subratllem la paraula *Juventud* perquè això de joves no sabem amb quin sentit s'ho prenen els jaumins de Girona) diuen que vol homenatjar al pobre de D. Dalmàcio, que no té prou quartos per a pagar el deute que li vàrem perdonar.

Per ara sols donem la notícia i ens atrevim a profetitzar que riurem si és que ho fan.

□

EN Rodés (no pas l'ex-ministre, no), actual em-presari del nostre primer *Coliseu*, diuen que està tan enverinat perquè el president d'una societat d'aquesta ciutat li demanà un favor i ho feu per escrit.

Mira, mira, En Rodés, el Dr. Rodés, quina bilis porta!

Una altra vegada, avisi que vindrem en mani-festació!

Per avui, aquesta; demà, parlarem d'altres coses, macol!

□

AQUEST any la processó del Dijous Sant es cele-brà amb bastant esplendor, notant-s'hi que hi anaven més *manies* que altres anys.

Entre altres, hi vegérem a En Font i a En Bassols qui presidia.

□

L'orador que parlà a l'Hora del *Centro Moral*, en la nostra Seu, digué lo convenient que era l'acció catòlica en tots els rams de la vida: i per acabar, mostrà la seva intenció en dir el *gran* bé que el *Centro Moral* fa a Girona, però li mancava temps...

L'escusa la vegem ben trobada, però també s'hi nota una lluentor groga de llautor.

Ah! El sermó fou dit en *cristiano*; calia que fes joç amb lo del *centro*.

□

LA secció lírico-còmico-dramà-tica del Centre Carlí anà al Círcol Catòlic a veure la degolla-ció (segons ells) de «Lo Ferrer de Tall» i per lo que vegérem els de-gollats foren ells; en el primer acte ja es tornaren gròcs, en el segon, quan estaven a punt de caure en-basca, abandonaren el local; estem segurs que si haguessin presenciat tota l'obra ni amb uns molls els haurien pogut treure. Pobre gent! anaren per llana i quedaren es-quilats!

□

TAQVIGRAFIA CATALANA I CASTELLANA

Se'n donen lliçons :: Progrés, 7, tercer

EL dia de Dijous Sant, vegérem que pel passeig central de la Devesa s'hi passejaven dos cavalls de la milícia...

□

AQUESTS dies de Setmana Santa hem vist varis senyors amb barret de copa-alta i demás indu-mentària propia dels dies Sants.

A alguns els hi esqueia molt bé, però altres... fins feien riure. Es allò que diem: de porc i de senyor se'n ve de mena.

□

TENIM l'honor de comunicar a l'alc alde, que s no es dona manya per arreglar l'estany que de la *noche a la mañana* s'ha format en un solar de la Ron-da d'En Ferran Puig, xerrarem una cosa que sabem d'ell i dels seus companys i els assegurem que se'n sentiran perquè és un assumpte que se'l porten molt amagat de tan compromès.

A veure si aixís ens treuran aquèlla pesta d'aigua enxarcada que és un niu d'infecció. I si no, més mal per ells.

La sabem grossa, i si no fan cas de nosaltres, també la farem grossa.

□

AMB el nom de *Catalana* està a punt de sortir una revista setmanal editada per l'empresa *Il·lustració Catalana*.

Articles, estudis, narracions, poesies, novel·letes de les primeres firmes de nostra terra, ompliran aquests quaderns setmanals, a més de les notes de Arxiu, de Folk-lore, de Llenguatge, de Crítica lite-rària i teatral i dels folletins que publicarà segui-dament.

Tots els que estimeu a Catalunya, ajudeu an aquesta empresa subscriguent-vos-hil

Qui desitgi subscriure-s'hi, trobarà fulles de subs-cripció a la redacció de CLAR I NET.

Impremta Dalmáu Carles, Pla i Cía. - Girona

Redacció i Admor. : C. de Santa Eugenia, 18.

A los enfermos

de las vías respiratorias

usen PECTORAL DES VOSGES

a base de Pino, Eucaliptus y miel

PRECIO: 0'60 PESETAS

Marca registrada número 27.514

De venta Farmacias y Droguerías provincia de Gerona

Concedense depósitos a las Farmacias y Droguerías que lo soliciten

Dirigirse a Dr. ROCA Farmacia CRUZ-ROJA Gerona

LA CREU-ROJA

Farmacia: Ortopèdia: Perfumeria

F. de A. Roca

NO TING CAP SUCURSAL

Gabinet Ortopèdic
Especialitat en Braguers
i Falxes ventrals
Sevei permanent.

Plaça de l'Oli Girona

Dalmáu Carles,
Pla i Cia

Editors

Girona

AMERICAN BAR

RESSOPONS :: DOLÇOS

REFRESCS

VINS DE MARCA

— Obert tota la nit —

Rambla, 11

F. Solà
Optic i Joier

Rambla de la Llibertat, 26
GIRONA

**CLAR
I NET**

QUINZENARI FESTIU

Caricatures : Art : Literatura : Humor

Es ven a càr Franquet, a càr
Dalmáu i an el kiosc
d'En Ciriacu.

Sastreria SMART

de J. Fernández

Ciutadans, 11

Gran novitat**SASTRERIA****Aifred Ferrer**Trajos per a Senyora i Senyor
a preus limitadíssims

Se fan etxures portant la roba

Diploma d'honor
en el Concurs de París de 1914

Plaça de la Constitució, 4
i Bell-lloc, 2, 1.º
GIRON

VINS, OLIS I SABONS

LLUIS SERRA

VINS DE XEREÇ, USUALS DE TAULA
ESPECIALITAT EN VINS

:: RANCI I MOSCATELL ::

PER A MALALTS I CONVALESCENTS

Es reparteix a domicili

Plateria, 4 GIRONA

WERTHEIM

Les màquines per a cosir
i brodar de més renom

REPRESENTANT:

RAMÓN BOIX

Rambla Llibertat

L'altre dia em varen dir:
—Mestre, em vull fer retratar;
hi ha un retratista per qui?
I jo m'el vaig emportar
cap al Saló NOU STIL,
doncs a més de lo formal
van més ràpids que un carril:
Rambla d'Alvarez, 2, pra.

Casa Maresma

Guants i Novitats

Girona

Confiteria NEGRE

Refrecs :: Cafés

Licors :: Pastes

RAMBLA